

Biologische boerenzoon Jochem wilde het welzijn van de bofkontvarkens van zijn vader *eens aan den lijve ervaren.*

TEKST JEROEN SIEBELINK
BEELD ANP/
VIDIPHOTOHEDEL

Eyes wide shut

EEN VROLIJK STEMMEND, MAAR MYSTIFICEREND BEELD. Het wemelt ervan op sociale media, vaak voorzien van de hashtag #boerenhoudenvandieren. In feite heeft 99 procent van de productiedieren op aarde het niet zo goed getroffen. Van die dieren circuleert eveneens beeld, maar niemand durft erop te klikken.

Laatst bezocht ik een lezing van Animal Rights over undercoveroperaties in de Nederlandse bio-industrie. De beelden die ik daar zag, waren heimelijk gefilmd door vrijwilligers. Er was geen ontkomen meer aan de waarheid. In

een poging om verlichting te vinden, met het gekrijs en geweeklaag van de dieren in mijn oren, keek ik om me heen. Het café zat propvol. Van afschuw vertrokken gezichten, maar iedereen bleef kijken naar de horror. Varkens, eenden, kippen. Diepe ellende. Concentratiekampen, sadistische beulen. Geen incidenten, zei de spreker er nog bij. Dit kwamen ze tegen in elke stal waar ze een kijkje namen. Ik denk er nog elke dag aan. Ook aan de filmers, hun opoffering. Terwijl boeren worden beschermd door de wet, worden zij berecht voor huisvredebreuk. Alles wat ze hebben is

beeld. Beeld dat voor zichzelf moet spreken. Maar doet het dat? De sympathisanten in café Utopie wisten dit al wel. En als kiloknallers dit zouden zien, werden ze acuut veganist – alleen zaten zij niet in het café. Hoe in die vleesbubbel door te dringen, anders dan met lieflijke beelden? Alleen een schok brengt mensen in beweging, beïnvloedt gedrag. Maar hoe schok je met beeld, beste creatieven en copywriters in het reclamevak, als mensen er niet op klikken? Uw inzendingen kunnen naar Adformatie. Een verkwikkend modderbad voor elke campagne met clicks én conversie.